

LAHKO VAI SEURAKUNTA? (Väinö Hotti)

Aivotyöskentelyä

Seurakuntaväen piirissä on tänään huolestuttavan vähän terveiden järjen käyttöä ja ajattelua. Paljon perustetaan tunnelmaan. Kun pyritään seurakunnan tilan parantamiseen, tulisi tähän puoleen nimenomaan satsata. Aikamme seurakuntalainen on pitkälti ”laumaihminen”.

”Mutta veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan. **Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin**” (Apt.17:10,11).

Tärkeä aihe

Yleensä tärkeistä aiheista puhutaan paljon ja tuplaten. Niitä valotetaan eri puolilta – jopa detaljeita myöten. Yllä oleva aihe on suuri poikkeus. Siitä keskustellaan harvoin. Silloinkin kun se on esillä, ei tuoda julki asiaperusteita. Erheellisesti ajatellaan sen olevan ”kaluttu luu”, josta kaikki oleellinen on jo sanottu ja johon ei ole syytä palata. Toisen näkemyksen mukaan kyseessä on ”itsestänselvyyttä”.

Ei ehdonvallan asia

Tämä kysymys ei ole adiafora-asia, jossa kukin voi menetellä miten tahtoo. Tämä ei salli hiukkaakaan kevytmielisyyttä. Tässä ei ole lainkaan liikkumavaraa. Tässä on kysymyksessä taivas ja helvetti – mikäli otamme vakavasti Jumalan sanan Paavalin esiintuomana.

”Mutta **lihan teot** ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, **eriseurat, lahkot**, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).

Hartauden rikkojia

Lahkolaisuus ei tänään ole suosittu puheenaihe. Siitä puhujat ovat ”ilonpilaajia” ja hartauden rikkojia. Kaikkea muuta kristillisen uskon sisältöä on lupa käsitellä paitsi ei lahkolaisuutta. Harras tunnelma on itseisarvo, jota on visusti suojeltava – myös Jumalan sanan totuudelta.

”Itse jumalanpelonkin sinä teet tyhjäksi ja rikot hartauden Jumalaa rukoilevilta” (Job 15:4).

Syy lahkopuheiden hiljenemiseen on ekumeeninen kehitys. Ekumenia hyväksyy lahkokarsinoiden raja-aidat ja pyrkii rakentamaan yhteyttä ”yli rajojen”. Ekumenia ilmaisee harhansa puhumalla ”ykseydestä moninaisuudessa”. Tähän sanakikkailuun on sisäänrakennettu koko ekumenian perkeleellinen harha. Tämä harha on totaalisesti vallannut sekä kansankirkon että vapaat suunnat. Joka ei tätä teesiä tunnusta, häneltä suljetaan pääsy puhujanpaikalle. Käytännössä tämä merkitsee

”kaikkien kukkien kukkimista”. Mitä erilaisimmat harhaopit voivat esiintyä tämän sateenvarjon alla tasavertaisina. **Siinä laillistetaan (legitimoidaan) ryhmäkuntien raja-aidat.**

Kuka on lahkolainen?

Rooman kirkko leimaa lahkolaisiksi kaikki sen ulkopuoliset ryhmittymät. **Luterilaiselle kirkolle** taas lahkoja ovat lapsikasteen hylkääjät. **Vapaat suunnat** pitävät Kristuksen kirkkoon kuulumattomina kaikkia, jotka eivät ole kastetut ”uskovien kasteella”. **Paavalille** lahkolaisia ovat kaikki ne, jotka hylkäävät ”yksi seurakunta”- (ekkesia-) opin ja suostuvat Kristuksen ruumiin jakamiseen (1. Kor.1:13) ja korvaavat maailmanlaajuisen Kristuksen kirkon lukemattomilla kirkkolaitoksilla.

Polttaa, polttaa

Hengellisesti ajatellen aihe on liian arka käsiteltäväksi. Itse kullakin on ”oma lehmä ojassa”. Aihe ei siedä tarkempaa tutkistelua. Luuranko on turvallisinta pitää ”kaapissa” – jossa sitä on vuosisadat säilytetty. Sitä ei ole vara ottaa ulos ”turvakaapista”.

Raamatullisia

Hengelliset yhteisöt kisaavat kilvan raamatullisuudesta. Silloinkin, kun asiaa ei ole selvästi Raamatussa esiintuotu, pyritään ”tulkinnan” avulla saamaan esille Raamatun kanta. ”Lahko vai seurakunta” aiheesta löytyy riittämiin raamatullista faktaa ja materiaalia. Kuitenkin sitä kierretään kuin ”kissa kuumaa puuroa”.

Sekavuus

Kansankirkkoa on sanottu Baabeliksi, jossa kaikki kukat saavat vapaasti kukkia. Kun ajattelemme seurakuntaoppia, eri kristilliset yhteisöt sekavine tulkintoineen muodostavat myös Baabelin. Lähtökohtana on vaikeneminen, ja sen jälkeen korkeintaan sekava opetus. Miltään suunnalta emme kuule seurakuntaopissa selkeää **pasunan ääntä**.

”Niinikään, jos pasuna antaa epäselvän äänen, kuka silloin valmistautuu taisteluun?” (1. Kor.14:8).

Pää pensaaseen

Tämä merkitsee sitä, että ei olla tietävinään totuudesta. Muita totuuksia tuodaan sylimäärin esille, mutta tämä jää ”harmaaksi alueeksi”. Pään laittaminen pensaaseen kieli myös ”pupujussin arkuudesta”. Aikamme uskova on äärimmäisen arka; ei ota kantaa puolesta eikä vastaan.

Teologien työsarja

Asiahan kuuluisi ennen kaikkea teologeille. Kun on kyseessä eräs teologian keskeisemmistä termeistä, luulisi kiinnostuksen olevan suuri. Teologien tulisi dogmaattisesti ja loogisesti tuoda asia esille tavallisen sukankuluttajan tajuttavaksi. Seurakuntaopin tutkimisen kohdalla ei tosiaan ole tungosta. Sen tutkiminen ei näytä kuuluvan kenenkään intresseihin.

Periaatteet – käytäntö

Uskovat eri piireissä hyväksyvät periaatteessa ekklesia – aatteen, onhan se kirjattu uskontunnustukseenkin. Käytännön sovellutus kuitenkin takkuilee pahasti. Jokainen ryhmäkunta pitää visusti huolta siitä, etteivät teologiset linjaukset tuo takapakkia taloudelle. Jos opetus ja käytäntö eivät pidä yhtä, opetus valuu hiekkaan: *”Sinun elämäsi huutaa niin kovasti, etten kuule mitään sanot.”*

”Kristityn elämä vetää viivan joko hänen kristillisyytensä yli tai sen alle” (Fredrik Wislöff).

”Kirkkokunnan luonnetta ei ratkaise ”virallinen” oppi, jota siinä pitäisi opetettaman, vaan se oppi, mikä siinä todellisuudessa on käytännössä” (Franz Pieper).

Tuttu ja turvallinen

Useimmat ihmiset haluavat ajaa raiteissa. Vuosisatainen perinne tulkitaan luotettavaksi. ”Kirkon tulisi jatkuvasti tarkistaa kulkutietään” on yleisesti laiminlyöty ja unohdettu ohje. Toisaalta nimenomaan maallikot luottavat kirkkoon: Kirkko ei voi erehtyä! Tämä katolisen kirkon fraasi jyllää edelleenkin myös monen luterilaisen selkäytimessä estäen terveellisen ja kriittisen tarkkailun. On ymmärrettävää, että moinen pimeys vallitsi pimeänä keskiaikana, mutta tänään se on anteeksiantamatonta.

Väärä ja oikea yhteys

Väärä, perinteinen ja sovinnainen yhteydenmuoto on ”yhteys yli rajojen”. Tässä näkemyksessä tunnustetaan ja laillistetaan uskontokuntien raja-aidat. Niitä pidetään pyhinä ja tabuina. Tämä näkemys on eräs ekumeenisen liikkeen kulmakivistä.

Oikea yhteys on ”yhteyttä ilman rajoja”. Se lähtee siitä, että Golgatalla kaikki raja-aidat purettiin. Tästä on seurauksena, ettei yhteyttä tarvitse ”luoda”, vaan ainoastaan ”säilyttää”, Ef.4:3. Erottava väliseinä on Jeesuksen ristinkuolemassa purettu, Ef.2:14.

Älyllinen itsemurha

Siellä, missä kysymystä käsitellään, terve ajattelu on yleensä lomalla. Puuttuu kaikki dogmaattisuus ja loogisuus – ja raamatullisuus. ”Otetaan järki vangiksi”. Tämä merkitsee ”älyllistä itsemurhaa” - näin nimenomaan älykköjen taholta.

Kansankirkko keskiössä

Hämmennyksen aiheuttaja on kansankirkko. Tässä on ”villakoiran ydin”. Koko opillinen sekamelska on kietoutunut kansankirkon ympärille. Siksi ongelmaa tulisi lähestyä siitä käsin. Pitäisi ensin vastata kysymykseen, onko kansankirkko todellinen kirkko ja seurakunta.

Tässä olisi pakko palata tilanteeseen, jossa kirkko tuli Rooman valtionuskonnoksi 300-luvulla. Edelleen olisi tarpeen suorittaa nykypäivän kirkkoanalyysi vertailukohtana alkuseurakunta. Vieläkö kansankirkosta on löydettävissä Kristuksen seurakunnan tuntomerkit? Eri hengelliset yhteisöt ovat

tavalla tai toisella ”naimisissa” kansankirkon kanssa – tämä suhde osaltaan myös vääristää näiden teologiaa.

Peli poikki

Aikamme hengellinen toiminta on erinomaisen vilkasta. Touhua on paljon: souda! souda! Pitäisi kuitenkin sallia kysymys: Miksi soutaa? Touhuilu ei ole samaa kuin ahkeruus. Pitäisi ”viheltää peli poikki”, nollata tilanne ja näin päästä touhuilusta ahkeruuteen. Näkisin, ettei korjausta tilanteeseen saada teologioiden kautta. Nyt on aika astua pelkäämättömien valistuneiden maallikoiden areenalle

”Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta **kaikki touhuilijat saavat vain vahinkoa**” (Snl.21:5).

”Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä: Minä tiedän **sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseensä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhetteliijoiksi; ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi**” (Ilm.2:1-4).

Kun seurakunnasta puuttuu **rakkaus**, kuten oli tilanne Efesossa, silloin olemme tekemisissä lahkoyhteisön kanssa: LAHKOLAINEN EI RAKASTA!

MIKÄ ON SEURAKUNTA?

1. Uskovien yhteisö

Klassinen ja raamatullinenkin määritelmä on: SEURAKUNTA ON USKOVIEN YHTEISÖ. Kaikki uskovat kuuluvat yhtäläisellä oikeudella maailmanlaajuiseen seurakuntaan. Keitä muita seurakuntaan voisi kuulua kuin uskovat?

2. Seurakunta on jakamaton

Seurakunta on **Kristuksen ruumis**, 1. Kor.12:27.

Seurakuntalaiset ovat kaikki **oksina Kristus – viinipuussa**, Joh.15:5.

3. Sirpaleseurakunta ei ole seurakunta

Tällä määritelmällä suljemme seurakunnan ulkopuolelle kaikki ne yhteisöt, jotka eri opinkäsityksiin nojautuen vaativat itselleen seurakuntastatusta (luterilaiset, katoliset, baptistit, helluntailaiset, vapaakirkolliset jne.).

Eri paikkakunnilla oleva kirkko voi olla erilainen **vain maatiieteellisistä syistä**. Muutoin olemme tekemisissä ”lahkon” kanssa! Lahkolaiset eivät ole Kristuksen seurakunnan jäseniä! Kansalaiset

ovat pitkälti tietämättömiä tästä raamatullisesta totuudesta. Tämä tietämättömyys taas menee sananjulistajien piikkiin. He eivät ole julistaneet ”kaikkea Jumalan tahtoa”.

”Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa” (Apt.20:27).

SUHDE KANSANKIRKKOON

1. Kirkkoon kuuluvat herätysliikkeet

Näiden suhde kirkkoon on traumaattinen ja myös skitsofreeninen. Herätysliikeväki ei voi (varsinkaan nykyisin) tunnustaa kansankirkkoa oikeaksi kirkoksi; mutta yhtä kaikki heillä ei myöskään ole rohkeutta julistaa omaa liikettään kirkoksi. He ovat ”puun ja kuoren välissä”! Tosi asiassa **heillä ei ole lainkaan kirkkoa!** Tätä ei yleensä rohjeta sanoa ääneen, koska silloin oltaisiin mahdottomassa (ja epäraamatullisessa) tilanteessa. Pitäähän uskovilla seurakunta olla! Tämä on skitsofreniaa.

2. Vapaat suunnat

Vapailla suunnilla on toinen, mutta yhtä suuri ongelma. Heillä on oma kirkko, mutta heidän ongelmansa on **monta kirkkoa**. Yleensä heillä on ns. ”uskovien kaste”, mutta se ei ole kyennyt saamaan yhteyttä aikaan. Kaste yhdisti alkuseurakunnassa, vapaissa suunnissa se toimii erottavansa tekijänä – sekä kansankirkon suhteen että toisten vapaiden suuntien suhteen.

Raamatullisesti ajatellen sekä herätysliikkeet että vapaat suunnat ovat samassa suossa: **HEILLÄ EI OLE KIRKKOA!**

Kadonneen seurakunnan metsästys

Jos ja kun sen enempää ev.lut.kirkolla kuin vapailla suunnillakaan ei ole oikeaa kirkkoa, pitäisi välittömästi käynnistää **oikean seurakunnan haku**. Tällöin tietysti tulisi palata aina alkuseurakuntaan saakka. Pitäisi löytää maailmanlaajuinen seurakunta, **ekkllesia**.

Raamatullinen kaste

Raamatullinen kaste on **kaste Jeesukseen, kaste Jeesuksen nimeen, kaste Jeesuksen kuolemaan, kaste Jeesuksen ylösnousemukseen, kaste Jeesuksen ruumiin jäseneksi, kaste Kristus-viinipuun oksaksi, kaste ekklesian jäseneksi**.

Suomen ev.lut. kirkon jäseneksi kastaminen on virhe samoin kuin sirpaleseurakuntien jäseniksikin. Kummassakaan näissä ei täyty raamatulliset seurakunnan tuntomerkit!

Ecclesiola in ekkllesia

Tällä pietistien keksinnöllä (pieni seurakunta suuressa kirkossa) ei ole mitään raamatullista perustaa. **Ecclesiola** ei täyty seurakunnan kriteereitä, koska siinä hyväksytään ”jaettu Kristus”, 1. Kor.1:13). Suuri kirkko ei taas täyty kriteereitä, koska siinä hylätään kirkko ”uskovien yhteisönä”.

Näin nämä molemmat pietismin jalat osoittautuvat ”lahoiksi”. Pietismissäkin kirkko on ”hakusalla”; siellä vaietaan Kristuksen kirkosta samalla tavalla kuin muissakin hengellisissä piireissä. Pietistitkin tyytyvät tekemään taivasmatkaa ilman Kristuksen seurakuntaa!

Korvausteologia

Kansan syvät rivit ajattelevat seurakuntaa vähemmän dogmaattisesti. ”Meidän ryhmä” on seurakunta. Tämä ei kuitenkaan millään tavoin tyydytä **ajattelevaa uskova**. Jos uskova ajattelee, että ”meidän ryhmä on seurakunta”, hän on perin likinäköinen eikä näe nenäänsä pitemmälle.

Kuppikunnat - lastentarhat

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin **pienille lapsille Kristuksessa**. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallisia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin? Kun toinen sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, ja toinen: ”Minä olen Apolloksen”, ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin?” (1. Kor.3:1-4),

Lasta ei saa halveksia; lapsuus on tärkeä ikävaihe jokaisen elämässä. Mutta lapseuteen ei ole lupa jäädä.

Isoäiti on saanut ensimmäisen kirjeen tyttärentyttäreltään. ”Liisalla on ikävä mummia. Liisa rakastaa mummia.” Sanat on tekstattu suurilla kirjaimilla. Kirjaimet saattavat olla väärinpäinkin. Mutta isoäidistä se on paras kirje. Mutta jos abiturientti Liisa kirjoittaisi mummilleen samoin sanoin, mummi puhkeaisi itkuun (Eino J. Honkanen, Hengen uudistus, s.146).

Lastentarhan etiikka

Pieneltä lapselta ei voi vaatia aikuisen käyttäytymistä. Hänen ajattelunsa ja toimintansa on kaukana aikuisen elämästä. Toisaalta lastentarhan opettajat pyrkivät toimimaan ”lasten ehdoilla”. Uskovan tulee pyrkiä täysi-ikäisyyteen ja pois lapsenkirjoista:

”Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, **hylkäsin minä sen, mikä lapsen on**” (1. Kor.13:11).

Lastentarhan opetus

On selvää, ettei lapsille voida antaa vahvaa ruokaa. Jeesuksen lähetyskäsky (Matt.28:18-20) painottaa voimakkaasti opetusta. Lastentarhan opettajat haluavat olla inhimillisiä. Painotetaan **viihdettä**. ”Viihde on hyväksi.” Jopa tanssi sopii tänään seurakuntakuviin. Viihteellinen tilaisuus saa ihmiset tulemaan uudestaan. Sillä kosiskellaan nimenomaan nuoria. Se vaikuttaa myös ihmisten uhraamisintoon. Edelleen se estää kirkosta eroamisen. ”Taivaalliset sirkushuvit” ovat leimaa antavia seurakunnallisille kokoontumisille.

”Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on tietoa vailla” (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

Tuittupäät lapset

Lapsen olemukseen kuuluu ”tuittupäisyys” ja oikuttelevaisuus. Kun sukset menevät ristiin toisen ”vauvan” kanssa, kootaan kampeet ja romppeet ja hyvästellään entinen leikkikaveri: ”En leiki enää sinun kanssasi.” Alle aikayksikön siirrytään naapuritarhaan - ja taas leikki saa jatkaa.

Lapsen hyväksikäyttö

Hengellisessä mielessä lastentarhalaiset ovat hyväksikäytön kohteina. He ovat herkkäuskoisia ja helposti jymäytettäviä. Johtajien yhteisiin intresseihin kuuluu pitää uskovat lastentarhan sisällä. Se on sopiva areena kilpalaulantaan, kilpakosintaan ja kilparahastukseen.

Vilho Rantanen runoilee uskovien herkkäuskoisuudesta:

Totta luulen, kristikansa narrattavaks` kai on herkin. Jos vain liikkuu hurskain elein, osaa tehdä ristinmerkin.”

Erossa olevat veljet

Aikoinaan katolinen kirkko julisti katolisuuden ulkopuolella olevat **pannaan**. Tänäpäin asenteet ovat hieman lientyneet. Puhutaan **erossa olevista veljistä**. Mutta täytyykö tässä raamatullinen rakkauskriteeri?

Samoin suomalaisella maaperällä tunnustetaan, vaikkakin ”pitkin hampain”, että naapurikin on Jumalan perheväkeen kuuluva. Ripaus rehellisyyttä olisi kuitenkin paikallaan: Jos olemme samaa perhettä, miksi sitten emme sovi saman katon alle? Tokihan raadollisessa maallisessa elämässä tunnetaan termi ”asumusero”, mutta hengelliselle kentälle tämän siirtäminen on vaikeaa. Jos hyväksymme ”asumuseron”, emme voi puhua rakkaudellisesta suhteesta. Eikö asumusero kerro suhteiden katkeamisesta ja jopa – vihamielisyydestä?

”Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. (Matt.24:10-12).

Rakkauteen kuuluu **läheisyys**, vihaan taas **etäisyys**. Sivistynyt tapa vihata on ottaa etäisyyttä! Jos otamme etäisyyttä siskoihin ja veljiin, otamme välttämättä samalle etäisyyttä Jumalaan ja Kristukseen totiseen viinipuuhun ja myös Kristus-ruumiiseen.

”Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on Jumalasta syntynyt; ja jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, rakastaa myöskin sitä, joka hänestä on syntynyt” (1. Joh.5:1).

Jokaisella jotakin annettavaa

”Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, on jokaisella jotakin annettavaa: millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki tapahtukoon rakennukseksi” (1. Kor.14:26).

Tämä koskee täysikasvuisia ja aikuisiksi varttuneita. Kukin omalla armolahjallaan rakentaa seurakuntaa. **Lastentarha-seurakunnassa** ei voida todella merkittäviä (hengellisiä) tehtäviä jakaa ”lapsukaisille”. Laitetaan heidät ”hanttihommiin”: kolehdin keruuseen, kahvinkeittoon, siivoamiseen, tekstin lukemiseen, ehtoollisen jakamiseen jne. Aikuiset (teologit) ovat kykeneväisiä tekemään hengellistä työtä. Maallikot ovat lähinnä ”pappien palvelijoita”. Tähän vaikuttaa luonnollisesti vuosisatainen perinne. Lisäksi papit saattavat nähdä maallikot jonkinlaisena uhkana heidän arvovallalleen.

Kaksi dogmimuodostusta

On kaksi tapaa saada ohjeet seurakunnan käyttäytymiseen:

1. Raamatusta.

2. **Vakiintunut käytäntö.** Vuosisatoja jatkunut käytäntö on yhtä laillinen ja hyväksyttävä kuin Raamatusta suoraan otettu oppi.

Ortodoksinen kirkko nojautuu pitkälti perinteeseen: *”Niiden opillinen perusta on pääasiallisesti kahdeksan ensimmäisen vuosisadan teologiassa”* (Tiililä).

On turhaa väittää, etteikö myös luterilainen kirkko olisi osallinen epäraamatullisista ”isien perinnäissäännöistä”. Viittaan vain kasteoppiin ja esillä olevaan seurakuntaoppiin.

Asia, jota on tarpeeksi kauan harrastettu ja jolla on riittävän paljon kannatusta, tulee ennen pitkää kirkon viralliseksi opiksi riippumatta siitä, onko sillä perusteita Raamatussa.

”Luonteenomaista ihmiselle on myös se, että asioita aletaan pitää totuuksina, jos huomattava määrä ihmisiä ajattelee samalla tavalla” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.17).

Maallikkojen reformi

Katolisesta kirkosta on peräisin em. lastentarhamentaliteetissa tapahtuva maallikkojen halveksiminen. Maallikot ovat tällöin ”toisen luokan seurakuntalaisia” ja vain ”maksumiehiä”. Varsinaisia asiantuntijoita ovat teologit ja ainut armolahja on teologisen tiedekunnan papeille antama lahja. ”Takaisin Raamattuun” oli tarpeellinen korjausliike keskiajalla, samoin se on tänäänkin. Raamatun ohjeellisuus tänään on harhakuvitelma. Itse asiassa pitkälti toimitaan ”isien perinnäissääntöjen” ja vanhojen nuottien mukaan. Reformin tarve on tänäänkin huutava. Mutta uudistusvaatimuksia kuuunnellaan yhä harvemmin. Silloinkin, kun niitä esitetään, ne eivät koske syvempiä ja rakenteellisia uudistuksia. Nyt on aika maallikkojen astua esiin ja julistaa apostolisella arvovallalla: **”NÄIN SANOO HERRA!”**

Hengellinen – lihallinen seurakunta

Alaikäisyys ja lihallisuus kuuluvat yhteen, 1. Kor.3:1. Lahkot ja eriseurat on lihan hedelmiä. Hengessä vaeltaja ei voi kuulua lahkoon, vaan hän kuuluu Kristuksen seurakuntaan. Lahko taas on ”lihassa vaeltajan hengellinen koti”.

”Mutta jos te purette ja syötte toisianne, katsokaa, ettette toinen toistanne perin hävitä. Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä. Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla. Mutta **lihan teot ovat ilmeiset**, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, **eriseurat, lahkot**, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:15-21).

Seurakuntien synnyttäjä

Pyhä Henki on rakkauden ja yhteyden henki. ”*Siell`aina rauha, rakkaus, Miss`Jeesuksen on asumus.*” Rakkaus Kristuksen seurakunnan tuntomerkinä on suurin ja tärkein, 1. Kor.13.

Saatana = Diabolos on ”erilleen heittäjä, hajottaja.” ”*Lahkolainen ei rakasta!*” Lahkolainen on osaton siitä rakkaudesta, joka uskovan sydämeen on vuodatettu Pyhän Hengen kautta.

”*Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu*” (Room.5:5).

Organismi - organisaatio

Olemuksensa puoleen lahko ja seurakunta eroavat merkittävästi toisistaan. ”*Kristus rakentaa elävästä materiaalista organismin (elimistön) (Ef.1:23, 4:12-16), antikristus rakentaa kuolleesta materiaalista organisaation (järjestelmän) (Ilm.13:17, Ef.2:1)*” (Erich Sauer).

Lahkoseurakunta on inhimillinen ja kuollut organisaatio. **Kristuksen seurakunta** (ekklesia) on organismi, elävä elimistö (viinipuu, Kristuksen ruumis).

Merkillistä matematiikkaa

Koko kristikuntaa riivaa tänään harha: kirkkokunnat (lahkot) yhdessä muodostavat Kristuksen kirkon ja Kristuksen ruumiin! On selvää, että vaikka lahkoja satamäärin niputettaisiin yhteen ja ne liimattaisiin ekumenian liimalla, niistä ei voi mitenkään yhteenlaskettuna tulla tulokseksi Kristuksen kirkkoa. Tämä on eräs väkevimmistä lopunajan harhoista. Mikään logiikka ei tue tätä harhaa. Kristuksen kirkko = Kristuksen ruumis. Organisaatiot eivät voi olla Kristuksen ruumiin osia! Sen sijaan jokainen uskova on oksa Kristus-viinipuussa ja Kristuksen ruumiin jäsen.

Uskovan markkina-arvo

Baabelin pörssissä ei uskovaa liioin noteerata. Kuuluminen johonkin inhimilliseen organisaatioon tuo arvon. ”Irtolainen” on tyhjää ilmaa. Raamatun mukaan kuitenkin **irtolainen on se, jolta puuttuu yhteys Kristus-viinipuuhun (Joh.15:5) ja Kristus-ruumiiseen (1. Kor.12:27)**! Uskova on ”ruttotautinen”. Hänellä ei ole käyttöä. Hän on vähäjärkinen ja hullu, jonka ajatuksenkulku on

”tervejärkiselle” käsittämätön. Uskova on jätettä, josta on syytä pysytellä mahdollisimman kaukana - jopa ongelmajätettä!

Organisaatiokristityn on mahdotonta tajuta, ettei uskova kuulu mihinkään inhimilliseen yhteisöön. Uskovan tulee olla ”korvamerkitty”. Yhteisöön kuuluminen on merkki ja jopa tae kristillisyydestä.

Omanarvontunnon puoleen on myös välttämätöntä (?) kuulua johonkin organisaatioon. ”Pitäähän sitä johonkin kuulua!” Lahkokristitty ei tunne mahdollisuutta, että hän kuuluisi vain ekklesiaan – koska hänelle näkymättömät eivät ole todellisia. Jos uskova ei ole tiukasti Kristukseen ja Sanaan juurtunut, hänelle on sula mahdottomuus tyytyä pelkkään taivaan pörssin noteeraukseen. Se on hänelle ylivoimaista.

”Silloin Amasja, Beetelin pappi, lähetti Jerobeamille, Israelin kuninkaalle, tämän sanan: ”Aamos on tehnyt salaliiton sinua vastaan Israelin heimon keskuudessa. **Ei maa kestä kaikkea, mitä hän puhuu**” (Aam.7:10).

”He erottavat teidät synagoogasta; ja tulee aika, jolloin **jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle**” (Joh.16:2).

”Tähän sanaan asti he kuuntelivat häntä; mutta silloin he korottivat äänensä ja sanoivat: **”Pois maan päältä tuommoinen! Sillä ei hän saa elää.”** (Apt.22:22).

”Me olemme havainneet, että tämä mies on **ruttotauti** ja metelinnostaja kaikkien koko maailman juutalaisten keskuudessa ja nasaretilaisten lahkoon päämies” (Apt.24:5).

”Mutta kun hän näin puolustautui, sanoi Festus suurella äänellä: **”Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut”**. Mutta Paavali sanoi: ”En ole hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja toimen sanoja” (Apt.26:24,25).

”Sillä minusta näyttää, että Jumala on asettanut meidät vihoviimeisiksi, ikäänkuin kuolemaan tuomituiksi; **meistä on tullut kaiken maailman katseltava**, sekä enkelien että ihmisten, me olemme houkkia Kristuksen tähden, mutta te älykkäitä Kristuksessa, me olemme heikkoja, mutta te väkeviä; te kunnioitettuja, mutta me halveksittuja. Vielä tänäkin hetkenä me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina, me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä herjataan, mutta me siunaamme; meitä vainotaan, mutta me kestämmme; meitä parjataan, mutta me puhumme leppeästi; **meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti**” (1. Kor.4:9-13).

”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, **jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!**” (Gal.6:14).